

muesffatten overhovedet. En Følge deraf er da ogsaa, at, da jeg sammenlignede den discretionary Myndighed, som ligger i hans Forslag, med den Myndighed, som ligger i at kunne give provisoriske Love, saa oversprang han, at der i enhver Signelse tillige er ulige Ting, og sagde, at jeg havde forverlet disse to Slags discretionair Myndighed. Jeg troer, at der til Grund for den ærede Rigsdagsmands Forslag ligger det Samme, at han nemlig har ondt ved at finde Grændsen; naar der er sagt, at man „indtil videre“ skal lade den kjøbenhavnske Consumtion bestaae, da har han fortolket det som eensbetydende med, at den skulde vare i en uendelig lang Tid, og om os, som stemme for, at den skal ophæves om en halvandet Aars Tid, antager han, at vi mene det Samme. Naar man ikke hæver den strax, saa antager den ærede Rigsdagsmand, at man slet ikke ønsker den hævet; men jeg troer ikke, at vi skulle have den Mis-tillid til os selv, at vi, naar vi nu beslutte Noget, saa skulde forandre vor Beslutning til næste Aar og tage Beslutninger i en modsat Retning.

Finantsministeren: Den sidste ærede Taler har med sædvanlig Skarpsindighed fremhævet for Thingets Medlemmer, hvorfor det skulde være klogere nu strax at tage Bestemmelse om Tidspunktet for Consumtionens Ophævelse end at udsætte det. Jeg kan ikke nægte min Anerkjendelse af det Skarpsindige i hans Bemærkning, og jeg maa ogsaa erkende det Rigtige, der forsaavidt ligger deri; men jeg troer tillige at burde forvare mig imod, at det skulde være nødvendigt, paa den Maade at sikkre Rigsdagen imod en fremtidig Brangvillighed, om jeg saa tør udtrykke mig, fra Regjeringens Side med Hensyn til at vige for Opinionen om den kjøbenhavnske Consumtion, idet Regjeringen for nærværende Tid skulde være nødsaget til at samtykke i hvilkensomhelst Beslutning, som i denne Sag blev tagen, for derved at opnaae Sanction for den foreløbige Foranstaltning, den har truffet; det er en Bemærkning, hvis Værd jeg ganske skal henstille. Der kunde jo dog maaffee tænkes Udveie, hvorved Sagen ikke stillede sig ganske saaledes; men jeg vil slet ikke dvæle derved, fordi den Tanke

aldrig har forebævet Regjeringen, at gjøre dette til nogen saadan Gjenstand for det Kongelige Veto. Jeg har udtrykkeligt udtalt, for mit Vedkommende, at jeg ikke, og i Særdeleshed ikke under de nuværende Forhold, fandt Anledning til at gjøre noget personligt Spørgsmaal af hele dette Anliggende; men jeg troer ogsaa, at Rigsdagen vil give mig Ret, naar jeg ønsker, at man skal troe, at Regjeringen fra sit Standpunkt er ærlig, naar den siger, at den erkjender, at den ved denne Afgift som ved andre kan komme i den Nødvendighed, at maatte vige for en Opinion, og, at den ved de Udtalelser, som jeg har fremsat, ikke tilstiger at ville slippe ud over det nuværende Tidspunkt, hvor Regjeringen kan være nødt til at gaae ind paa de Beslutninger, der tages af Rigsdagen, for senere at naae et andet Tidspunkt, hvor en saadan Nødvendighed ikke maatte foreligge. Jeg troer derfor, at den ærede Talers Bemærkning, hvor skarpsindig den end kan være, dog ikke ganske træffer de factiske Forhold mellem Regjeringen og Rigsdagen, saaledes som de formeentlig rettest bør opfattes.

David: Det er allerede af den ærede Ordfører bemærket, at Sagen nu staaer paa et andet Standpunkt, end da den første Gang blev forelagt her. Da den første Gang kom frem, handlede der ikke blot om Consumtionens Vedbliven i Kjøbenhavn indtil videre, medens denne Afgift er affkaffet i hele det øvrige Land, men der handlede ogsaa om Consumtionens Forhøielse for Kjøbenhavn. Dette Sidste synes nu at være sikkrlagt; baade Majoriteten og Minoriteten i Udvalget have været enige om, at der ikke bør være Tale om Forhøielse af Consumtionsafsatserne, og det forekommer mig heller ikke, at den ærede Finantsminister med nogen Grad af Styrke i denne Henseende har holdt sig til sit oprindelige Forslag, i hvilket der aabenbart laa, at han fandt det rigtigt og nødvendigt, at Kjøbenhavn ved enkelte Consumtionsafsatters Forhøielse selv skulde erstatte den Afgang i Indtægt, som var en Følge af, at ogsaa i denne Commune Formalingsafgiften affkaffedes og Brændeviinsafgiften blev sat paa lige Fod med Brændeviinsafgiften i hele det øvrige Land. Dette første Punkt, som Udvalgets Majoritet og Minoritet, som sagt, ere